

GRŪTĀKĀ PROFESIJA – LABS CILVĒKS

DMITRIJS

Vissvarīgākā ir mīlestība. Dieva mīlestība, tuvākā mīlestība un mīlestība pret sievieti man kā vīrietim. Citas alternatīvas nav. „Gaismas starā” ir ļoti laba gaisotne cilvēkiem ar mūsu saslimšanām. Sīki konflikti mēdz būt, bet pamatā valda labas attiecības, cieņa vienam pret otru. Darbinieki ļoti palīdz veidot šo atmosfēru. Pasaulē ir diezgan daudz ļaunuma, naida, konfliktu un te mēs nodarbojamies ar to, ka mēģinām atmosfēru veidot gaišāku. Arī, kad esmu slimnīcā, mēģinu veidot labu atmosfēru, to redzu kā savu uzdevumu. Ja katrs darīs savu darbu un tam nav noteikti jābūt materiālam, tas var būt arī garīgs, pasaule kļūs labestīgāka. Uzskatu, ka pati būtiskākā profesija ir būt labam cilvēkam. Daudzi saka, ka labs cilvēks nav profesija. Iebilstu – pati grūtākā un vērtīgākā profesija ir būt labam cilvēkam. Piemēram, sievietei būt labai mātei ir ļoti īpaša profesija.

Mīlestība un labsirdība ir vērtīgākais, ko varu dot citiem. Varu, piemēram, ziedot savu laiku un enerģiju, veltīt uzmanību. Ja nevaru visiem izdarīt labu, cenšos vismaz nedarīt ļaunu, nedomāt sliktu. Baznīca aicina lūgties. Jā, tas ir ļoti labi, bet, ja nepietiek spēka lūgt par kādu, mēģinu vismaz nedomāt sliktu. Domas materializējas, cilvēks jūt tavas sliktās domas pat no attāluma. Jūt arī tad, ja domā labas domas.

Nožēloju, ka esmu darījis kādas sliktas lietas, bet cenšos uz to nekoncentrēties. Drīzāk mēģinu neatkārtot kļūdas, cenšos kļūt labāks. Un cenšos arī nenožēlot. Ļoti gribu iemācīties pārvarēt kārdinājumu atbildēt ļaunam ar ļaunu.

Pagaidām gribu sevi realizēt „Gaismas starā”. Jūtu, ka vēl neesmu izdarījis to, ko varu izdarīt. Traucē kaut kādi mani kompleksi, slimība, bet gribu to pārvarēt. Gribu palīdzēt „Gaismas stara” darbiniekiem, samazināt konfliktu iespējamību, veidot labu atmosfēru.

Desmitajā klasē sāku just pirmos slimības simptomus, nogurumu. Pabeidzu skolu, sākās pieaugušā dzīve, nesaprašanās ar vecākiem, neveiksmīga pirmā mīlestība, pēc tam armija, kur man psiholoģiski un fiziski bija grūti. Atgriezios no armijas, iestājos augstskolā, centos labi mācīties, bet ar veselību kļuva sliktāk. Otrajā kursā nācās ņemt vienu akadēmisko atvaļinājumu, tad otru, mani nosūtīja pie psihiatra un ielika slimnīcā. Ārstēja ar neadekvāti spēcīgiem medikamentiem. Mani nesaprata.

Tagad man ir cita ārstēšana, jūtos labāk, galva ir skaidrāka. Slimoju jau divdesmit septiņus gadus un visvieglāk saprotos ar cilvēkiem, kuriem ir līdzīgas saslimšanas. Tie, kas nav ar šo slimību saskārušies, dažkārt nesaprot par ko runāju. Realitāti man kā ideālistam arī tagad nav nemaz tik viegli pieņemt. Cenšos turēties, lai neatkārtotos kādreizējā situācija. Sadarbojos ar ārstējošo ārstu un ceru, ka viņš palīdzēs neiekrist atpakaļ bedrē.

Man patīk būt mājās. Miers, klusums. Palasīt kaut ko, paskatīties, paklausīties radio, pagulēt. Tas man palīdz atgūties un stabilizēt sevi. Būšana mājās mani iedvesmo. Arī attiecības ar mammu kopumā ir labas. **Vispār ir trīs lietas, kas man palīdz – mājas, „Gaismas stars” un slimnīca, kurā katru rudenī mazliet paārstējos.** Man nepieciešams atpūsties, pastrādāt ar sevi, patrenēties žēlsirdībā un domāju, ka viss būs normāli. Esmu mazliet piekūsis no nemitīgās cīņas, bet ko darīt – tāda ir dzīve. Tie, kas kaut ko dara, tie kļūdās, vienkārši jāmēģina, lai nākotnē kļūdu būtu mazāk. Katrā situācijā ir izeja, svarīgi vai cilvēks grib to atrast.

Cilvēkam, kurš ir depresijā, iesaku mēģināt mīlēt apkārtējos. Bieži liekas, ka tevi neviens nemīl. Jācenšas saglabāt pozitīvs skats uz dzīvi. Nepadoties kārdinājumiem un negatīvām domām. Nepadodieties un būs balva. Šajā dzīvē un debesīs.

Bet vispār mana galvenā problēma šobrīd ir kā teoriju realizēt praksē. Ne vienmēr izdodas vārdus īstenot dzīvē. Problēmas rodas arī no tā, ka man ir bailes. Lai realizētu savas teorijas dzīvē, nākas iziet no savas čaulas un saskarties ar ārpusauli, bet tā mani, tomēr, mazliet biedē.